

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 5To/61/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2115010462
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 10. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Žovinec
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2016:2115010462.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Žovinca a sudcov JUDr. Vladimíra Tencera a Mgr. Kristíny Ferencziovovej, v trestnej veci obžalovaných A. J. a D. Q., pre prečin ublíženia na zdraví spolupáchatelstvom podľa § 20 k § 156 ods. 1 Trestného zákona a iné, o odvolaní obžalovaného A. J. proti rozsudku Okresného súdu Trnava zo dňa 3. marca 2016, č.k. 2T/31/2015-288, na verejnom zasadnutí konanom dňa 27.10.2016, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie obžalovaného A. J., nar. X.X.XXXX sa zamietá.

odôvodnenie:

Okresný súd Trnava rozsudkom zo dňa 3. 3. 2016, číslo konania 2 T/31/2015 - 288 uznal obžalovaných A. J. a D. Q. za vinných zo spáchania z prečinu ublíženia na zdraví spolupáchatelstvom podľa § 20 k § 156 ods. 1 Trestného zákona v jednočinnom súbehu s prečinom výtržníctva spolupáchatelstvom podľa § 20 k § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, na tom skutkovom základe ako je uvedené v roku tohto rozsudku.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie obžalovaný A. J. prostredníctvom svojej obhajkyne. Obžalovaný D. Q., ani prokurátor v zákonnej lehote odvolanie nepodali.

Obžalovaný svoje odvolanie odôvodňuje tým, že napadnutý rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia, ako aj z nesprávne zisteného skutkového stavu veci. Pokiaľ súd výpovede svedkov F. a U. považuje za účelové a to na základe rozporov medzi týmito výpoveďami, podľa obžalovaného takéto rozpory neexistujú a sú uvedené inak, ako ich uvádza súd v odôvodnení napadnutého rozsudku. Medzi obžalovaným Q. a poškodeným došlo iba k malému konfliktu, ktorý napĺňa možno znaky priestupku proti občianskemu spolunažívaniu, ale určite nenapĺňa znaky skutkovej podstaty trestného činu výtržníctva. Obžalovaný sa bráni tým, že poškodenému nespôsobil zranenia, ktoré tento utrpel. Obžalovaný žiada, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok a trestné stíhanie zastavil z dôvodu existencie okolností odôvodňujúcich zastavenie trestného stíhania podľa § 281 ods. 2 Trestného poriadku. Na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu obhajkyňa obžalovaného doplnila, že ak by dospel odvolací súd k záveru, že obžalovaný spáchal skutok, ktorý mu je kladený za vinu, dáva do pozornosti možnosť znížiť obžalovanému výmeru trestu, respektíve mu uložiť namiesto podmienenečného trestu odňatia slobody peňažný trest, ktorý by bol schopný zaplatiť. Prokurátor navrhol odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietnuť podľa § 319 Trestného poriadku.

Podľa § 315 Trestného poriadku o odvolaní proti rozsudku okresného súdu rozhoduje krajský súd. O odvolaní proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu rozhoduje najvyšší súd.

Podľa § 316 ods. 1, ods. 3 Trestného poriadku:

1) Odvolací súd zamietne odvolanie, ak bolo podané oneskorene, osobou neoprávnenou alebo osobou, ktorá sa odvolania výslovne vzdala alebo znovu podala odvolanie, ktoré v tej istej veci už predtým výslovne vzala späť alebo bolo podané proti výroku, proti ktorému nie je prípustné.

3) Odvolací súd zruší napadnutý rozsudok a vec vráti súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, ak zistí, že

- a) súd rozhodol v nezákonnom zložení,
- b) obžalovaný nemal obhajcu, hoci išlo o prípad povinnej obhajoby, alebo
- c) hlavné pojednávanie bolo vykonané v neprítomnosti obžalovaného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky.

Podľa § 317, ods. 1 Trestného poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Krajský súd v Trnave ako odvolací súd podľa § 315 Trestného poriadku preskúmal napadnutý rozsudok v zmysle § 316 Trestného poriadku v rozsahu v akom bol odvolaním napadnutý a z dôvodov, ktoré odvolateľ uviedol. Zistil, že nie je dôvod na zamietnutie odvolania v zmysle § 316 ods. 1 Trestného poriadku, ani na zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 ods. 3 Trestného poriadku. Odvolanie podal obžalovaný ako oprávnená osoba, v zákonnej lehote a proti výroku o vine a treste, proti ktorým je tento opravný prostriedok prípustný. Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku odvolací súd preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a dospel k týmto zisteniam.

Tak ako je už vyššie uvedené, námietky odvolateľa smerujú jednak proti správnosti zistenia skutkového stavu, tak i proti právnej kvalifikácii skutku. Odvolateľ popiera, že by sa voči poškodenému dopustil konania, ktoré je mu kladené v napadnutom rozsudku za vinu. Rovnakým spôsobom sa obžalovaný bránil aj v konaní pred prvostupňovým súdom, pričom prvostupňový súd sa s touto argumentáciou v odôvodnení napadnutého rozsudku vysporiadal. Rovnako ako okresný súd i tunajší súd je toho názoru, že vykonaným dokazovaním bolo spoľahlivo dokázané, že obžalovaný J. sa spoločne s obžalovaným Q. dopustili konania, pre ktoré boli uznaní napadnutým rozsudkom za vinných. Prvostupňový súd vykonal dokazovanie, ktoré je potrebné na zistenie skutkového stavu, potrebného pre spravodlivé rozhodnutie, v dostatočnom rozsahu a vykonané dôkazy správnym spôsobom aj vyhodnotil. Rovnako ako prvostupňový súd, i odvolací súd je toho názoru, že výpoveď poškodeného, v ktorej popisuje spôsob svojho fyzického napadnutia zo strany obžalovaných jednak je výhodná a tiež korešponduje so závermi znaleckého dokazovania z odvetvia zdravotníctva. Bolo dokázané, že pri konflikte, ktorý sa udial medzi poškodeným a obžalovanými, poškodený utrpel zranenia, ktoré sú uvedené v popise skutku napadnutého rozsudku. Existencia týchto zranení, ako i mechanizmu ich vzniku bola dostatočne potvrdená výsledkami znaleckého dokazovania z odvetvia zdravotníctva, ktoré realizoval MUDr. Marián Pamula. Výsledky tohto znaleckého dokazovania vyvracajú verziu obžalovaných o tom, že medzi nimi a poškodením došlo iba k malému fyzickému konfliktu, ktorý spočíval v tom, že poškodení a u obžalovaný Q. si vzájomné dali po jednej facke. Prvostupňový súd sa v dostatočnej miere a správnym spôsobom vysporiadal i s ostatnými svedeckými výpoveďami, ktorej bral do úvahy pri rozhodovaní o vine. Nakoľko odvolací súd v plnej miere súhlasí s hodnotením týchto dôkazov tak, ako to urobil prvostupňový súd, odkazuje nad túto časť z odôvodnenia napadnutého rozsudku, bez potreby jeho ďalšieho opakovania.

Pokiaľ ide o námietku nesprávneho právneho posúdenia, podľa názoru odvolacieho súdu napíňa konanie obžalovaných, tak ako bolo zistené vykonaným dokazovaním a ako je uvedené v skutkovej vete napadnutého rozsudku, všetky zákonné znaky prečinu ublíženia na zdraví spolupáchatelstvom podľa § 20 k § 156 ods. 1 Trestného zákona, ako i prečinu výtržníctva spolupáchatelstvom podľa § 20 § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona. Obaja obžalovaní svojím spoločným konaním poškodenému úmyselne ublížili na zdraví, nakoľko mu spôsobili ujmu v rozsahu ako je definovaná ustanovením § 123 ods. 2 Trestného zákona. Nakoľko sa konania, ktorým napadli poškodeného dopustili na mieste verejne prístupnom, naplnili aj zákonné znaky prečinov výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona. Konanie obžalovaných nemožno posudzovať ako priestupok proti občianskemu spolunažívaniu, nakoľko výtržnosť, ktorej sa dopustili má podstatne závažnejší charakter, ako konanie, ktoré postihuje zákon o priestupkoch. Závažnosť takéhoto protiprávneho konania obžalovaných, ktorá sa následne premietla do trestnoprávneho postihu vyplýva z rozsahu fyzického útoku na poškodeného, skutočnosti, že ho spáchali dve osoby, ako i z následku na zdraví poškodeného, ktoré svojím konaním spôsobili. Preto je napadnutý rozsudok vecne správny aj pokiaľ ide o právnu kvalifikáciu konania obžalovaných.

Vo vzťahu k výroku o treste obžalovaného A. J. sa prvostupňový súd správne vysporiadal so všetkými okolnosťami, ktoré odôvodňujú použitie ustanovení Trestného zákona o ukladaní trestu. Za zbiehajúcu

sa trestnú činnosť mu uložil úhrnný trest podľa § 41 ods. 1 a to podľa on toho zákonného ustanovenia, ktoré sa vzťahuje na trestný čin zo zbiehajúcich sa trestných činov najprísnejšie trestný. S poukazom na predchádzajúce priestupkové postihy obžalovaného, ktoré sú citované v odôvodnení napadnutého rozsudku, sa javí uloženie podmieneného trestu odňatia slobody v trvaní 1 rok s odkladom na skúšobnú dobu v trvaní 18 mesiacov ako primerané a spravodlivé. Uložený trest primárne spĺňa účel takzvanej individuálnej prevencie a sekundárne účel takzvanej generálnej prevencie. Výrok o náhrade škody vychádza zo spoľahlivo zisteného skutkového stavu a obžalovaný správneš tohto výroku vo svojom v odvolaní osobitne nenapáda.

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti dospel odvolací súd k záveru, že napadnutý rozsudok je vo svojich výrokoch, ktoré boli napadnuté odvolaním správny a preto odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietol v zmysle § 319 Trestného poriadku.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.